

Prologus

Hlemek dühöngtek körötte őrjöngve, s irgalmatlanul megtépték minden oldalról. Tűz, víz, föld és lég – mind átítatva nyers, elszabadult mágiával – forgatta és pörgette féktelen módon. Pusztán a helyben maradásért tett erőfeszítés azzal fenyegette, hogy széthasad, de kitartott, nem tehetett mást.

Tekintete előtt számtalan jelenet, számtalan tárgy suhant tova; érzékeit az idő végtelen, vad képei támadták. Látott tájakat, csatákat, teremtmények sokaságát, melyeket meg sem tudott nevezni. Hallotta hangját minden lénynek, amely valaha létezett, létezik és létezhet. A fülében mennydörgött minden valaha ütött zaj, hihetetlen színek kavarogtak körülötte.

Mindezek közt a legnyugtalanítóbb volt önmagát látnia, önmagát a lét minden pillanatában egyszerre, kezdve az idő születésétől, és annak végén is túl. Akár fel is buzdulhatott volna ettől, ha nem minden aspektusa ugyanazon torz környezetben szenved, mint a jelenbeli. Minden létformája azért küzdött, hogy világát – és azzal együtt a valóság egészét – megmentse az összeomlástól. Nozdormu minden ízében rázkódva felüvöltött a kintól és a csalódottságtól.

Sárkány alakját viselte – a hatalmas, arany- és bronzsín szörnyetegét, amely ugyanúgy tűnt az idő homokjából összetettnek, mint pikkelyes húsból lévőknek. Szeme napszínben szikrázó aranygömb, karmai csillámló gyémántok. Az Idő Fejedelme, az Azerotot felügyelő, egyensúlyban, harmóniában tartó és védelmező öt nagyszerű entitás egyike. Azok teremtették őket, akik megformázták a világot, és neki kivételes hatalmat adományoztak; beláthatta a jövő miriad ösvényét és elmerülhetett a múlt kifinomult szövevényében. Úgy úszhatott az időfolyamban, mint más sárkányok a légben.

Azonban utóbb alig bírta megakadályozni a katasztrófát, pedig önmaga segítségére sietett a számtalan időpillanattól, melyekben egyformán létezett.

Hol lehet? kérdezte magától immáron nem először. *Hol az ok?* Számos jelet érzékelt, de egyik sem mutatott rá egyenesen arra, amit keresett. Amikor felfedezte a valóság törését, azonnal elindult, hogy megvizsgálja, de azon kapta magát, hogy épp csak megakadályozhatja a mindenség pusztulását. Képtelen volt többre.

Evégre fordult ahhoz, kinek hatalma ezerszeresen eltörpül az ő ereje mellett, ám kinek elkötelezettsége és leleményessége az ötökével vetekedett. Felkereste a vörös sárkány Korialstraszt, az Élet Forrása, Alexstrasza hitvesét, s töredezett látomást küldött neki. Sikerült rávennie, hogy maga is elinduljon, szemügyre vegye az egyre növekvő katasztrófa egyik külső jelét, hátha talál a világban valamiféle megoldást a szörnyű helyzetre.

De az anomália magába szippantotta Korialstraszt és ember védencét, Rónint. Így közelebb kerülvén egymáshoz, Nozdormu megfeszítette akaratát, és az idő uralma által azon korszakba taszította mindkettejüket, melyben a való-

ság törésének okát sejtette. Túléltek az utazást, de eredményeik elhanyagolhatóak voltak csupán.

Miközben a nagy megtestesülés a küldöttjei sikerében reménykedett, maga is megtette, ami tőle tellett. Hatalmának határait feszegetve kitekintett a kízó örületből, szemlélte a káosz minden megnyilvánulását. Átküzdötte magát az örvénylő víziókon, melyekben ork hordák tomboltak, királyságok emelkedtek fel és buktak meg, vulkánok törtek a felszínre – de nem lelt újabb nyomra.

Valami mégis megváltozott... valami mintha kihatót volna a valóságtörés őrző állapotaiba. Rejtőzködő hatalom áradt ki egy középpontból, messze, messze tőle. Nozdormu összeszedte erejét és cápaként üldözte a halovány nyomot, érzékeivel áthatolt az idő szörnyű örvényén. Többször is úgy érezte, elveszítette, de valahogyan mindig sikerült újra meglelnie.

Azután lassan bizonytalan erők körvonalazódtak előtte. Ismerős érzetet árasztottak, olyat, melytől előbb majdnem elutasította az egyre nyilvánvalóbb igazságot. Habozott, elvesztette önbizalmát, a tévedés lehetőségét fontolgatta. Az ok nem lehetett az, ott. *Lehetetlen!*

Nozdormu előtt a Végtelen Forrás képe bomlott ki a tomboló káoszból. A fekete tó felszíne ugyanolyan örülten kavargott, mint minden Nozdormu körül, a szintiszta mágia erőszakos villanásai harcoltak egymással a sötét víz felett és alatt. Közben meghallotta azt a suttogást is.

Először démonok hangjának vélte, a Lángoló Légió hangjának, de őket eléggé ismerte már ahhoz, hogy gyorsan elvesse ezt a lehetőséget. A suttogásból csöpögő gonoszság sokkalta ősibb, sokkalta rosszindulatúbb volt...

Az elemi erők egyre csak tépték és szaggatták lényét, de Nozdormu nem törődött már a fájdalommal, minden összeszedett figyelmét új felfedezése kötötte le. Úgy vélte, végre

meglelte a kulcsot a katasztrófa rejtélyéhez. Fogalma sem volt róla, hogy hatalmában áll-e még befolyásolni az eseményeket, de ha legalább az igazságot kideríti, akkor Korialstrasznak is több esélye lesz a sikerre.

Tovább vizsgálta a tavat. Majdnem mindenkénél jobban tudta, hogy az a víz sokkalta több annál, aminek látszik. A halandók felfogni is képtelenek a maga valójában, a többi nagy megtestesülés sem érthette úgy meg mint ő, s Nozdormu bizonyos volt benne, hogy a Végtelen Forrás még előtte is rejt titkokat.

Látszólag mintha a sötét mélységek felett suhant volna el, valójában tudata egy másik birodalomban járt. Egymásba kapcsolódó erők labirintusán verekedte át magát, amelyek pajzsként fedték el a vizsgálódó elől a Forrás lényegét. Úgy tűnt, mintha a mágikus víz önálló életre kelt volna – vagy mintha valami olyannyira befurakodott volna a Forrásba, hogy részévé is vált annak.

Nozdormu újfent a démonokra gondolt először, és azon törekvésükre, hogy a Végtelen Forrás hatalma által nyissák meg az utat világemésztő uruk előtt. Azonban újfent érezte azt is, hogy a talált lények sokkalta alattomosabbak és ravaszabbak mint a démonok, vagy mint uruk, Sargerás.

Nyugtalanság szállta meg az Idő Fejedelmét, ahogy közeledett a maghoz. Több helyen is majdnem csapdába esett, hamis utak és ösvények csábították, mind arra tervezve, hogy örökre odakössék lényét a Forrás erőihez, és elemészszék hatalmát, esszenciáját. Végtelen óvatossággal haladt célja felé. Ha elvéti, az nem csupán a saját pusztulását jelentené, de egyben a valóság egészének teljes és végleges megsemmisülését is.

Egyre mélyebbre és mélyebbre merült, és a Forrást alkotó erők hevessége ámulatba ejtette. Az érzékelt hatalmak a

Teremtőkre emlékeztették, kiknek ősi dicsősége mellett ő maga is csupán sárból előmászó féregre hasonlíthatott. Talán még a Teremtők is kötődnek valamiképpen a Forrás rejtélyeihez?

Víziójában továbbra is az árnyas felszín felett lebegett; ebben a halandó világon túli univerzumban csupán ő és a Forrás rendelkeztek valamiféle szilárdsággal. A víz a pusztában úrban lebegett, feneketlen tó, mely világokon nyúl keresztül.

Közelebb húzódott a felkorbácsolt felszínhez. Talán a halandó világban az visszatükrözte volna képét, de ott, a káosz mélyén Nozdormu csupán a feketeséget látta maga alatt. Tudatával lenyúlt, még mélyebbre fűrt, egyre közelebb jutott a maghoz... és az igazsághoz.

Csápszerű nyúlványok növekedtek a tintaszerű vízből és megérintették szárnyait, lábait, nyakát. Épp csak sikerült fennmaradnia, ahogy a vízcsápok le akarták rántani a felszín alá. Küzdött ellenük, de azok szorosán tartották, lefogták mind a négy lábát, és az egyik a nyakára tekeredett, egyre csak szorította. Nozdormu felfogta, hogy mindezen érzékek csupán víziók, káprázatok, ám ugyanakkor a valós történések szimbólumai is egyben. Tudatát próbálta kelepcebe ejteni az, ami a Forrás mélyén rejtkezett. Ha nem szabadítja ki magát minél gyorsabban, hamarosan elpusztul, mintha a látott illúzió válna valóságossá.

A sárkány elszántságot merített és pusztító leheletének mágikus erejét vetette be – látomásában a víz kvarcosan csillogóvá vált a belé áradó homoktól. A csápok megvonaglottak, visszakoztak, elsorvadtak, ahogy az őket létrehozó energia hirtelen előregedett, meggyengült.

Ám amint szertefoszlottak, azonnal újabbak csaptak ki a tó felszínéből. Számított erre, így sebesen kitért – a vízió-

ban hatalmas szárnycsapásokkal lebbent fentebb, alatta négy fekete nyúlvány csapott a levegőbe és zuhant vissza.

A sárkány röpte megakadt, ahogy egy csáp mégis elérte farkát és rátekeredett, visszarántotta. Nozdormu ráfordult, de többek támadtak újra; kicsaptak a felszínből, minden irányból, ezúttal oly sokan, hogy képtelen volt mindet elkerülni.

Félrecsapott egyet, még egyet és még egyet – azután tucatnyi csáp tekeredett a tagjaira, mind iszonytató erővel húzta lefelé. A felkorbácsolt Forrás kérlelhetetlenül magába vonta. Örvény formálódott alatta, Nozdormu már fentről érezte a hihetetlen szívóerőt. A nyúlványok egyre csak húzták, húzták lefelé.

Az örvény megváltozott, átalakult. A szélén körbe-körbe száguldó hullámok taréjt növesztettek, megkeményedtek, a középpont tovább mélyült, és kicsapott belőle egy újabb nyúlvány, amely valamiképpen különbözött a többitől. Hosszabb volt, inasabb, vaskosabb, és ahogy közeledett, vége három hegyes tüskévé bomlott szét. Egy száj és egy nyelv.

Nozdormu aranyszín szeme elkerekedett, újult erővel küzdött tovább. A szörnyű állkapocs éhesen nyílt szélesebbre, a nyelv odacsapott, puszta érintése is égette a sárkány pikkelyeit.

Mindeközben a Forrásból jövő suttogás még maróbb rosszindulatot sejtetett, mohóbbá és fenyegetőbbé vált. Az összességet alkotó hangok elkülönültek valamelyest, fájón megborzongatták a nagy megtestesülés lényét. Határozottan többek voltak a démonoknál...

Újra az idő homokját fújta a csápokra, de hatalommal átítatott lehelete úgy pergett le a fekete végtagokról, mintha csupán köznapi por lett volna. Az Idő Fejedelme rángatóz-

ni kezdett, hogy legalább egy-két csáptól megszabaduljon, de azok úgy tapadtak rá, mintha hozzánőttek volna testéhez.

Mindez érthetetlen volt számára. Mint az idő megtestesítőjét, a Teremtők felruházták saját halálának ismeretével. Tanulság volt ez számára, hogy ne tartsa magát mindenek felett állónak, végletesen felsőbbrendűnek. Pontosan tudta, mikor és hogyan éri el a vég – nem így és nem ekkor.

Képtelen volt kiszabadítani magát. A nyelv a pofájára tekeredett, olyan erővel szorította, hogy állkapcsa is megropant. Emlékeztette magát, hogy mindez csupán látomás, de a tudat kevés volt, hogy enyhítse a kint vagy a nyugtalanságot, mely utóbbi soha nem tapasztalt módon feszítette bensőjét.

A csápok már majdnem a fogakig húzták. Az iszonytató állkapocs összecsapódott, részben megfélemlítés céljából – sikerrel. A valóság egyben tartására tett erőfeszítések elvetették ereje java részét. Miért ne hagyná, hogy a Forrás magába szippantsa? Miért ne hagyhatná, hogy bekövetkezzen az elkerülhetetlennek látszó...

Nem! Képtelen volt feladni. Kétségbeesett ötlete támadt; nem bízott benne, hogy elég erőt tud összeszedni a kivitelezéshez, de nem látott más lehetőséget.

Teste felfénylett, látszólag elernyedni készült, mintha magába fordult volna. A jelenet hirtelen irányt változtatott, s minden mozdulat újra lejátszódott, ezúttal visszafelé. A nyelv letekeredett róla, belélegezte a kifútt homokot, a csápok eleresztették és visszazuhantak a fekete vízbe...

Amint kiszabadult, Nozdormu megállította az idő visszaforgatását, és tudatával eltávolodott a Forrástól, visszatért testébe. Újra ott lebegett a kaotikus időfolyamban, egyben tartotta a valóságot; a titáni cselekedet sokkal nehezebbé vált így, hogy erejét a Forrás tanulmányozására és csapdái-

nak elkerülésére használta, de valahogy képes volt folytatni. Találkozott a Forrást megrontó gonoszsággal, és már tudta, hogy bukása többet jelentene a világ pusztulásánál.

Felismerte őket, és mellettük a Lángoló Légió egésze is halvány árnyék lehetett csupán. Azt is tudta, hogy tehetetlen velük szemben. Alig bírta ellenőrzése alatt tartani a káoszt, és ha megtehetette volna, akkor sem szándékozott már ki nyúlni a többiekhez.

Elvesztette nagyobb reményeit, csupán a korábbi, halvány sugár maradt meg szívében. Tudta, ő nem tehet többet mint eladdig, s az oly jelentéktelennek tűnt, hogy többé nem érezte az elszántságot, amely mindvégig hajtotta.

Minden rajtuk múlik... gondolta, miközben a nyers erők tovább tépték és szaggatták. *Minden Korialstrazon és társain múlik...*

Légy

A esszire érződött a felégetett táj felett lebegő csípős füst és a százával heverő holttestek lassú bomlásának émelyítőn édes szaga. Nem lehetett eldönteni, melyik az erőteljesebb.

Az éjtündéknek sikerült feltartóztatni a Lángoló Légió legutóbbi támadását, de közben ismét hátrébb szorultak. Csillagszem Desdel próbálta egy újabb hadműveletnek beállítani az eredményt, mely által jobb rálátásuk nyílik a démonok gyengéire, de Malfurion és barátai tisztában voltak az igazsággal. Csillagszem arisztokrata volt, jelentősebb stratégiai ismeretek nélkül, és hozzá hasonlókkal vette körül magát.

Hollócsőr nagyúr halálával senki sem maradt, aki szót emelt volna a befolyásos nemessel szemben. Mi több, a néhai parancsnokon kívül nem sok éjtünde rendelkezett igazi harci tapasztalattal, és minthogy a családja utolsó tagja volt, háza sem állíthatott ki örököszt rangjára és posztjára. Csillagszem törekvő alaknak mutatkozott, ám nyilvánvalónak tűnt, hogy alkalmatlansága folytán ambícióit és népét együtt söpri majd el a Légió.

Malfurion gondolatait nem csupán a sereg baljós jövője foglalta le. Egy másik, jóval személyesebb probléma folytán újra meg újra azon kapta magát, hogy Zin-Azshari felé tekinget. Alig aludt; amint az első halovány fénysugarak megjelentek keleten, ő már éberén tűnődött tehetetlenségén és hibáin. Elveszítette azt a két tündét, akik a legtöbbet jelentették számára – ikertestvérét, Illidant és a szépséges Tirandát.

Az éjtündék lassan öregszenek, azonban Malfurion sokkalta idősebbnek tűnt valós életkorának néhányszor tíz esztendejénél. Tartása nem változott, alkata és bőrszíne is a régi maradt, de ferdén metszett, ezüstös tekintetéből olyan mélységes keserűség áradt, amely egyáltalán nem volt jellemző népére. E feneketlen komorság szinte ijesztő hatást ért el az éjtündékre szintén nem jellemző, farkasszerű vonásokkal párosulva, amilyeneket rajta kívül szinte csak ikertestvére viselt.

Ám nemcsak ő változott meg ott, legbelül. Környezete is másképp viszonyult hozzá; fajtája azelőtt megvetette egyszerű öltözékéért, sötétzöld sörényéért és druida ösvénye okán, de a legutóbbi események óta kétségbeesett remény-nyel néztek rá, tudatában annak, hogy többségük az ő tettei folytán lehet még életben.

Csak ő maga nem bírta sikernek elkönyvelni az eredményeket. Sokan nem tudták, hogy öntudatlan állapotban támadott éktelen viharral a csatatérre, és az még inkább aggasztotta, hogy a természeti erőkkel kapcsolatos tanulmányai lassan testi változásokat is hoztak.

Megvakargatta feje tetejét, ahol a haja alatt két apró dudor rejtőzött. Alig néhány napja jelentek meg, és már kétszer akkorák voltak, mint amikor először felfedezte őket. A szarvak gondolatára meghűlt a vér az ereiben, minthogy

mindig a démonok jutottak eszébe róla – pontosabban Xaviosz, a királynő kancellárja, aki egyszer már visszatért a halálból, és mielőtt Malfurion újra elbánt vele, még sikerrel a Lángoló Légió urának karmai közé küldte Tirandát.

– Nem kellene annyit gondolnod rá – szólította meg valaki.

Malfurion a meglepetés legapróbb jele nélkül pillantott oda, pedig sokan igencsak megbámulták volna Rórint, az embert, akihez hasonlót egész Kalimdoron sem lelhetek volna.

A csuklyás alak sötétkékek talárt viselt, alatta hasonló színű inget és nadrágot. Egy fejjel alacsonyabb volt a druidánál és általában véve az éjtündéknél. Leginkább vállig érő, tűzvörös haja vonzotta a bámész tekinteteket és kerek, sápadt arca – enyhén egyik oldalra hajló orra pedig kifejezetten nyugtalanította az éjtündéket. Tekintete is meglepő lehetett valamelyest; smaragdzöldben pompázott, fekete pupillával.

Viszonylagos alacsonysága ellenére is izmosabb alkat jellemezte, mint Malfuriont. Úgy festett, mint aki megállja helyét a harcban – és valóban –, ami szokatlan egy a mágikus művészetekben ily jártas személytől. Rónin „embernek” nevezte magát, amely fajról itt még senki sem hallott, mi több, ha a lánghajú utazó népe tipikus képviselőjének számított, akkor Malfurion azt kívánta, bár a sereg mellett állna még ezer ember! Rónin úgy játszott a mágikus hatalommal, mint egy félisten ivadéka – közben az éjtündék efféle ereje szinte teljes egészében a Végtelen Forrástól függött.

– Hogyan mondhatnék le róla? Miért merészném egyáltalán? – kérdezett vissza az ifjú éjtünde hirtelen felduzzadó haragot érezve az iránt, akiről tudta, hogy egyáltalán

nem szolgált rá efféle rosszindulatra. – Tiranda túl hosszan raboskodik már, és még csak be sem tudok pillantani a palota falai mögé!

Hiába gondozta tehetségét maga Khenariosz, hiába volt képes belépni a Smaragd Álomba, és álomalakban eljutni bárhová a világon! Hiába sikerült korábban átjutnia az Azshara királynő palotáját védelmező mágikus gátakon, majd bezárni így az első kaput és megölni Xavioszt – első alkalommal, legalábbis! Legutóbb a nagy hatalmú démon, Arkhemón erősítette meg a citadella védelmét, és még a Smaragd Álomban közeledők elől is elzárta a területet. Malfurion újra meg újra megpróbálta áttörni a mágikus falakat, de csak annyit ért el, mintha anyagi testét vetette volna neki egy ház oldalának. Az sem könnyített szívéen, hogy Tiranda mellett feltehetően testvére is a palotában tartózkodott éppen.

– Elún vigyáz reá – próbálta megnyugtatni Rónin. – Mindig is úgy tűnt, hogy a Holdanya kivételez vele.

Ezzel az érvel nem tudott vitába szállni. Tirandát nemrégiben avatták papnővé és máris főpapnői rangra emelkedett – a Légió betörése hatalmas változásokat hozott mindkettejük életében. De a növekedés nem csupán rangban mutatkozott meg; a lány hihetetlenül megerősödött hatalomban. Sajnos így csak még értékesebb prédává vált a demónok számára, és hiába érte el a végzet Xavioszt, ez nem mentette meg Malfurion szerelmét a fogságtól.

– Talán Elún szembeszállhat Sargerass sötétségével?

Rónin összeráncolta vastag szemöldökét.

– Az ilyen beszéd mit sem segít, Malfurion – hátrapillantott –, és különösképp értékelném, ha nem beszélnél így az új barátaink közelében.

A druida egy pillanatra elfeledte minden bánatát, ahogy meglátta a mágus mögött közeledő alakokat. Hamar rájött,

hogy nem származhatnak egyazon fajból, minthogy némelyikük még az éjtündéket is eltörpítette magasságával és vállának szélességével, míg mások alacsonynak számítottak, még Róninhoz viszonyítva is. Mind olyasféle határozottsággal és lendülettel mozogtak, amit Malfurion népe már szinte el is veszített a dölyf évszázadai során.

Pézsmaszag csapott az orrába és határozottan erősödött, hamarosan ágyékkötőt viselő és masszív lándzsát hordozó, bundás figura állt meg előtte és nézett le rá. Az óriás nehéz, reszelős lélegzete összeütögette orrkarikáit, azok halkan csilingeltek. Állkapcsa közel egy lábnyi hosszú lehetett, mélyen ülő, fekete tekintetében elszántság tüze izzott. A kemény, ráncos homlok felett két veszélyes kinézetű szarv meredt előre. Egy tauren.

– Ő... – kezdte Rónin.

– Hegyjáró Huln áll előtted, éjtünde – morajlott fel a bozontos, bikafejű teremtmény hangja. – Saslándzsás Huln! – felemelte fegyverét, megmutatta az ívbe kovácsolt élt, amely egy ragadozó madár csőrére hasonlított. A nyelet szorosra húzott bőrszalag fedte egészen a fémpenge tövéig, rajta Huln népének nyelvén íródott jelek sorakoztak. Malfurion tudott annyit a taurenokról, hogy valószínűleg a fegyver történetét írták fel oda, kovácsolásától kezdve viselőinek során keresztül a jelenig. – Huln beszél az egybegyűlt törzsekért.

A bikafej ellentmondást nem tűrő módon bólintott, a po-fa kifejezései húzták alá az elhangzott szavakat. Bundáját legalább két tucat fonat díszítette, többségük az állkapocs alatt himbálózott. Mindegyik egy-egy nagyra becsült ellenfél halálát jelezte.

A tauren jobb karja alatt megálló, zömök és izmos alak felhorkantott. Nagy vonalakban Róninra emlékeztetett, de

ebben ki is merült minden hasonlóságuk. Alkata miatt a sűrű szakállt viselő figura úgy nézett ki, mintha valamely elképesztő erő – talán a tauren vagy a mögötte álló, medveszerű alak – kalapálta volna kisebbre egy harci pöröllyel. Még meglepőbb hatással járt az a tény, hogy teste nem húsból, hanem kőből épült fel. Durván faragott izmai szürke gránitnak tűntek, enyhén kancsal szeme csillámló gyémánt lehetett. Szakállában sem lelhetett szőrt a szemlélő; ehelyett ásványok bonyolult szövvényéből tevődött össze, amitől enyhén őszesnek látszott.

A törp – Malfurion így ismerte fajtáját – benyúlt az övére akasztott számos erszény egyikébe és agyagpipát vett elő gyújtósskatulyával. Ahogy meggyújtotta a pipát, a tűz néhány pillanatra megvilágította az idősnek tűnő arcot, a kerek orrot. Akár előrehaladott kort jelzett szakállja szürkésége, akár nem, az öregség más jelei nem mutatkoztak rajta. Kőteste ellenére csuklyás öltözetet és széles, lapos csizmát viselt, pantallója és inge leginkább a bányászokéra emlékeztetett, hátára majdnem akkora fejszét csatolt, mint ő maga. A kivételesen éles penge megcsillant a napfényben.

– Vasmetsző Dungard, a föld népének szószólója – mutatkozott be röviden. Fajtája nem a beszédről híresült el.

A föld népe. Malfurion megjegyezte a kifejezést – a „törp” éjtünde szó volt csupán, megvető felhanggal.

Dungard mögött felmordult a medveszerű lény. Sem a tauren, sem a törp nem szentelt figyelmet a félelmetes megnyilvánulásnak, de a druida ösztönösen hátrébb lépett.

A teremtmény előrébb baktatott; bár leginkább medvének nézett ki, mozgása egészen emberszerű volt. Malfurionnak Ursok és Ursol ikeristenségek jutottak eszébe, bár nyilvánvalóan sokkal egyszerűbb lény állt előtte. Megfakult, barna ágyékkötőt viselt és karmokból készült nyaklán-

cot, lábán három ujj meredezett, egyik négyujjú mancsában dorongot tartott, a másikat ökölbe szorította. Állatiasan rekedt hangján újra felmordult, érzékelhetően más tónusban mint az imént.

– A furbolg Unng Ak azt mondja, ő beszél a falkákért – fordított Rónin készségesen.

Mások is voltak még mögöttük, de ők nem kívántak előre lépni. Malfurion végignézett a sajátos gyülekezeten, aztán a mágusra bámult, elismerő tisztelettel tekintetében:

– Mindüket sikerült meggyőznöd...

– Brox és én csak segítettünk, főképp Krázusé az érdem.

Malfurion akaratlanul is körbepillantott, de az ember mentorát nem találta a közelben. A nyurga alak elment volna éjtündének – ámbár csak egy több napja halott éjtündéhez hasonlított, fehér bőrével és ezüstszín hajával. Arca sólyomszerű volt, mint a többségnek Malfurion népéből, bár szeme inkább Róninéra emlékeztetett és tekintetében ősi bölcsesség ült. Nem csoda, hiszen sárkánynak született.

Broxigar közeledett. A nagydarab ork fáradtnak tűnt, de mozgásából határozottság és erő sugárzott. Egész életében harcolhatott, annyi sebhely borította zöld bőrét, izomzata vetekedett a taurenével – bár alkata különbözött valamilyest. Csillagszem úgy tekintett rá mint bestiára, aki nem több a taureneknél vagy a furbolgoknál, de a katonák között már mindenki tisztelte harci tudását, tapasztalatát és képességeit. Megállíthatatlannak tűnt, ahogy a démonokat irtotta a Khenariosztól kapott harci fejszével.

– És ő nincs itt? – továbbra sem lelte Krázust, és ez aggasztotta.

Rónin savanyú arccal válaszolt:

– Azt mondta, van még valami, amit meg kell tennie. Függetlenül a következményektől.

– Ez mit akar jelenteni?

– Magam sem tudom, Malfurion. Számos dologban csak önmagára számít.

– Szükségünk lenne rá... szükségem van rá...

Rónin az éjtünde vállára tette egyik kezét:

– Megígérem, hogy kiszabadítjuk!

Ennyi még nem győzte meg Malfuriont, és abban sem volt biztos, hogy Csillagszem nagyúr elfogad ilyen szövetségeseket. A parancsnok nem adta áldását Rónin és társai önként vállalt küldetésére, mi több, nem is tudott róla. Krázus szerint, ha kész tényekkel állnak a nemes elé, akkor nem látja majd okát, legalábbis nem leli lehetőségét az elutasításnak. Desdel megpuhítása még így is nagyobb feladatnak tűnt mint értelmesen elbeszélgetni a furbolgokkal.

A druida kénytelen volt elfogadni, hogy nem adódott új és azonnali lehetőség Tiranda kiszabadítására. Már mindent megpróbáltak, ami tőlük tellett, legalábbis eleddig. Talán az újonnan érkezettekkel foglalkozva támadhat egy újabb ötlete, mert az elme sokszor nem a legegyszerűsebb utat választja, ha megoldást keres... és Illidan sorsát sem sikerült még felfedni.

A törp pipája füstjének közönyös fellegébe burkolózott, Huhn pedig kegyetlen külsejét meghazudtoló türelemmel várakozott. Unng Ak beleszimatolt a levegőbe, látszólag az új környezet szagait térképezte fel éppen, időnként megszorította bunkója nyelét.

Rónin végignézett a lehetséges szövetségeseken, majd megjegyezte:

– Természetesen, én is átkozottul szeretném, ha Krázus itt lenne velünk. Alig várom, hogy lássam Csillagszem képét, amikor elébe állunk a szószólókkal.

A nemes leesett állal bámult, szemei elkerekedtek, amennyire csak lehetett. Az épp orrához emelt csipetnyi tu-

bák kiszóródott ujjai közül, ahogy keze megállt a levegőben.

– Miket hoztál te közénk?

Rónin arckifejezése nyugodt maradt:

– Ők jelentik az egyetlen esélyt arra, hogy csökkentsük a veszteségeinket, és talán még győzhetünk is.

Csillagszem nagyúr dühösen lökte hátra gazdagon hímzett köpönyegét az oldaláról; egymásba fonódó zöld, narancssárga és lila szövetörvény kélt a finom anyagban. Hagyományos, tompább zöld és szürke vértézete éles ellentétet alkotott az élénk színű selyemmel, bár mellkasán a háza címere hasonlóképp díszesnek hatott; ékkő csillagokkal kirakott aranyszín gömb. Ugyanezen szimbólumot hordozó sisakja a stratégiai térképekkel teleszórt tábori asztalon hevert.

A dölyfös éjtünde kissé fentebb emelte hosszú, hegyes orrát, amögül nézett megvetően:

– Megszegted az egyértelmű parancsot! Vasba kéne veresselek, és...

– És elolvasztanám a bilincset, mielőtt rám zárnák. Azután elhagynám a sereget, úgy sejtem, néhány barátom kíséretében.

Mindezt egyszerű kijelentésként közölte, fenyegető felhangok nélkül, de minden jelenlévő ismerte az elmondottak lehetséges következményeit. Csillagszem a mellette álló három nemesre nézett, ők üres tekintettel bámultak vissza; egyikük sem vállalta volna magára a felelősséget, ha parancsnokuk megfosztja a sereget a legerősebb harcosoktól.

A rangidős éjtünde hirtelen elmosolyodott. Malfurion ellenállt a késztetésnek, hogy elborzadjon a baljós grimasztól.

– Bocsáss meg, Rónin mester! Elhamarkodottan szóltam, igen, túl elhamarkodottan. Egyáltalán nem kívántam meg-

sérteni személyed vagy a többiekét. – Benyúlt erszényébe és kivett egy csipetnyit a fehér porból, egyik orrlyukához emelve beszipantotta. – Értelemmel bíró lények vagyunk, eszerint kell foglalkoznunk az üggyel. Azonban kétségtelen, hogy orv szúrásként ért a bejelentés. – Hanyagul a sátor bejárata felé intett: – Mindenesetre, mutasd be őket!

Rónin a bejárathoz ment és kikiáltott. Két katona lépett be, mögöttük Árnýdal Jarod kapitány, aki annak idején a suramari őrség tisztjeként „elfogta” Krázust – minek következtében hamar a bizalmi feladatok sűrűjében találta magát. Nemcsak társaságuk részévé vált, de a néhai Hollócsőr nagyúr őt nevezte ki a mágusokat körülvevő testőrcsapat élére. Csillagszem meghagyta őt ebben a tisztségében, bár már rég bebizonyosodott, hogy senki sem tarthatta kordában a társaságot, főként nem a sárkánymágust.

Jarod nyomában Huln, a furbolg és Dungard érkezett. Mögöttük még féltucat katona keresett magának stratégiai pontokat a parancsnoki sátorban, hogy vész esetén azonnal közbelépjenek.

Csillagszem ornyerge felrándolódott, meg sem próbálta eltitkolni a véleményét. Huln mozdulatlan sziklatömb módjára csak állt ott, kifejezéstelenül; Unng Ak széles vigyor formájában mutatta meg hegyes fogazatát. Dungard csak pipázott egykedvűen.

– Örülnék, ha eloltaná azt az... eszközt – jegyezte meg az egyik éjtünde nemes.

Válaszképpen a törp csak kipöffentett még egy füstfelhőt.

– Arcátlanság! Látod már, Rónin mester, mennyire törődnek velünk ezek a barbárok, akikkel szövetséget keresel? – mordult fel Csillagszem, máris feledve korábbi szavait. – Az éjtündék soha nem egyeznének bele!

– Mint parancsnoknak, meg kell értetnie velük – válaszolt a mágus nyugodtan. – Ahogyan nekik és a kint várakozó többieknek is meg kellett értetniük a saját népükkel.

– A fontoskodó kis éjtündéknek – mormolta Dungard pipával a szája sarkában – ideje megtanulniuk, hogyan is kell harcolni. Ideje megtudniuk valakitől, hogyan...

Unng Ak hangosan ugatott. Malfurionnak kellett egy kis idő, mire rájött, hogy a furbolg csupán felröhögött.

– Mi legalább ismerjük a civilizáltság alapjait! – csattant fel egy másik nemes. – Az ápolt külső is közénk tartozik.

– Ha szerencséje van, lehet majd fürdetőlánny a démonoknál.

Az éjtünde kivonta kardját, a katonák hasonlóképp. Dungard olyan gyorsan kapta le a hátáról a fejszét, mintha az gondolatra termett volna a kezében; Huln két marokra fogta lándzsáját és felhorkantott; Unng Ak kihívón meglengette bunkóját.

Kék fényvillanás kelt életre a sátor közepén. Mindkét oldal felhagyott a vitával és inkább szemét takarta. Malfurion odafordult, hogy tegyen valamit, de fel kellett fedeznie, hogy egyedül Rónin maradt érintetlen a hatástól.

Az ember belépett a két fél alkotta körbe:

– Elég ebből! Kalimdor sorsa, népeink sorsa... – Habozott, tekintete egy pillanatra a távolba révedt. – Szeretteink sorsa függ attól, hogy felül tudunk-e emelkedni a kicsinyes előítéleteken!

Előbb Hulnra és társaira nézett, majd az éjtünde nemesekre. Senkinek sem állt szándékában próbára tenni a mágus hatalmát, még olyan ártalmatlan formában sem, amilyent az imént tapasztaltak. Rónin indulatosan bólintott:

– Jól van hát! Most, hogy lefektettük az alapokat, ideje tárgyalni!

Krázus fájdalmas puffanással ért földet a jeges barlangban. Lihegve hevert a padlón; az őt ideszállító varázslat összetettnek és kockázatosnak számított, aktuális állapotában még inkább annak bizonyult. A barlang messze, nagyon messze volt a tünde seregtől – közel fél világgal arrébb, de meg kellett próbálkoznia a teleportálással, tudván tudva, hogy nem csupán saját életét veszélyezteti, de lehet, hogy már el is késett.

Még Róninnak sem merte elmondani szándékát. A mágus biztosan vele tartott volna, de legalább egyiküknek a táborban kellett maradnia, hogy felügyelje az új szövetségessel való megegyezést. E tekintetben Krázus teljes mértékig megbízott az emberben, minthogy jóval rugalmasabbnak és alkalmazkodóképesebbnek tűnt bárkinél, akit igen hosszú élete során megismert.

Amint lélegzete lenyugodott valamelyest, a sárkánymágus talpra kecmergett. A fagyos barlangban lehelete kicsiny felhők formájában lebegett tova a magas mennyezet felé. A sztalaktitok éles-hegyes jégalakzatokkal versengtek a díszítés elsőbbségéért; fagy ölelte magához a helyiséget.

Magasabb rendű érzékeivel Krázus gyorsan átfürkészte a környező teret, de nem lelt más jelenlétet. Nem érezte biztatónak az eredményt, de meg sem lepődött igazán. Ott volt és látta a katasztrófát, a Föld Őrzőjének, Neltharionnak örült átváltozását. Minden raj megszenvedte a nagy fekete sárkány tombolását, de a legtöbbet e barlangok lakói fizettek az ellenállásért.

Mind egy szálig legyilkolta Maligos gyermekeit, urukat messzire száműzte a Föld Őrzőjének álnok alkotása, melyet részben maguk a nagy megtestesülések ruháztak fel hatalommal. A Sárkánylélek volt az eszköz, melyet később majd Démonlélekként ismer meg a világ.

– Maligos...! – kiáltott Krázus, hangja visszhangot vert a csillámló teremben. Az állandó fagy ellenére e barlangok